

6. Med hensyn til understøttelser og andre ydelser af offentlige midler, som tilstås efter frit skøn, vil der ikke blive gjort forskel mellem personer, der tilhører det tyske mindretal, og andre statsborgere.
7. Ved offentlige bekendtgørelser skal

der tages rimeligt hensyn til det tyske mindretals dagblade.

8. Det tyske mindretals særlige interesse i at pleje sine religiøse, kulturelle og faglige forbindelser med Tyskland anerkendes.

Bemærkninger til forslaget.

I den dagsorden, der blev vedtaget af folketinget den 19. oktober 1954, opfordrede folketinget udenrigsministeren til ved det da forestående møde i Paris af den Nordatlantiske Traktats Organisations råd at fremføre de danske synspunkter vedrørende de dansksindede sydslesvigeres interesser. I sin tale på dette møde, der holdtes den 22. oktober, og i hvilket den tyske forbundskansler deltog som observatør, udtalte udenrigsministeren følgende:

„Til slut vil jeg gerne fremføre et par bemærkninger om problemerne i forbindelse med det danske mindretal i Tyskland. Under folketingsdebatten i Danmark om Tysklands indtrædelse i NATO tillagde man denne sag stor betydning. Problemet kan måske forekomme lille i forhold til de langt større problemer, vi i dag står overfor. Jeg er imidlertid overbevist om, at ingen vil betvivle, at et mindretals rettigheder direkte berører de idealer, hvorpå menneskerettighederne bygger. Set på denne baggrund kan den måde, hvorpå et mindretal behandles, meget vel få karakteren af et symbol, nemlig symbolet på vort fremtidige samarbejde, således som vi gerne ser det. Der er som bekendt mindretal på begge sider af den dansk-tyske grænse. Det tyske mindretal er repræsenteret i det danske folketing, hvorimod det danske mindretal, til trods for at det er 4—5 gange så stort som det tyske mindretal i Danmark, ikke har sæde i den slesvig-holstenske landdag. Folketinget understregede, at det var dets forventning, at de idealer, der ligger bag NATO-samarbejdet, vil få Tyskland til at vise tilsvarende forståelse for betydningen af, at en frisindet politik i alle forhold, der vedrører et mindretal, kan medvirke til opretholdelsen af et gensidigt godt forhold. Jeg tillader mig ved denne lejlighed at give udtryk for det oprigtige håb, at forbundsregeringen i samarbejde med den slesvig-holstenske regering måtte kunne finde frem til en tilfredsstillende løsning af dette problem.“

Umiddelbart efter mødet gav den tyske forbunds-

kansler overfor udenrigsministeren udtryk for sin personlige interesse for sagen og tog straks initiativ til en nærmere overvejelse deraf.

De i de følgende måneder stedfundne drøftelser mellem den slesvig-holstenske regering og repræsentanter for mindretallet bragte ikke positive resultater, men de interne tyske overvejelser førte til, at den tyske chargé d'affaires i København den 2. februar 1955 overrakte stats- og udenrigsministeren en note, i hvilken den tyske forbundsregering foreslog den danske regering, at problemerne i forbindelse med de nationale mindretal på begge sider af grænsen blev gjort til genstand for mellemstatslige drøftelser med det formål at klarlægge mindretallenes rettigheder på egnet måde, hvorom enighed måtte kunne opnås.

Henvendelsen blev drøftet med partiformændene og i det udenrigspolitiske nævn, og den 9. februar overrakte stats- og udenrigsministeren den tyske chargé d'affaires en svarnote, hvori regeringen under henvisning til de principielle danske synspunkter (vedrørende en mindretalstraktat og en grænseerklæring), der var forbundsregeringen velkendt, og i forståelse med det udenrigspolitiske nævn tiltrådte forbundsregeringens forslag.

De derefter i København i dagene 28. februar til 5. marts 1955 mellem embedsmandsdelegationer for henholdsvis den danske regering og den tyske forbundsregering stedfundne drøftelser om de to mindretals stilling resulterede i, at hver af de to delegationer udarbejdede forslag vedrørende mindretallet i sit eget land, som den agtede at anbefale over for sin regering.

Forhandlingerne videreførtes den 28. marts i Bonn og fandt deres endelige afslutning der den 29. marts i nærværelse af stats- og udenrigsministeren og den tyske forbundskansler.

Hovedpunktet i delegationernes forslag er, at der af de to regeringer over for de respektive parlamentariske forsamlinger afgives ensidige og selvstændige erklæringer om henholdsvis det danske og det